

[A. M. Hansen.]

da var det det ærede Medlem Hr. Jacobsen (Rudme), der baade ved første og anden og tredje Behandling af Lovforslaget om Lille Bælts Broen talte om de vanskelige Tider. Nu siger det ærede Medlem Hr. Tange, at man kan aldeles ikke drage nogen Sammenligning mellem Tiden nu og Tiden 1924. Det skal jeg heller slet ikke gøre Forsøg paa; thi ser man paa det ærede Medlem Hr. Tanges Argumentation overfor hans Partifælle i 1924, saa vil man se, at det ærede Medlem Hr. Tange stod ikke op og sagde til Jacobsen (Rudme), at Tiderne ikke var onde — nej, tværtimod.

Jeg skal tillade mig ganske kort at citere et Par Bemærkninger af det ærede Medlem Hr. Tanges Tale den Gang, der viser, at netop han saa paa 1924 som en vanskelig Tid; men ikke des mindre gik han ind for, at Lovforslaget alligevel skulde gennemføres. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg oplæse et Par Bemærkninger af det ærede Medlem Hr. Tange. Han udtaler sig Sp. 4429 saaledes:

„Dette Lovforslags Gennemførelse vil nu i Virkeligheden ikke paa nogen Maade øve Indflydelse paa vor økonomiske Stilling i de første Aar. Vedtages det nu, vil der i de første Aar kun blive Tale om Udarbejdelse af Detailplaner, om Forarbejder i det hele taget, der kan højst blive Tale om at anvende ca. et Par Hundrede Tusind Kroner til dette Arbejde. I det andet Aar vil der maaske, hvis Forholdene udvikler sig normalt, blive Brug for noget større Beløb, maaske 1 à 2 Mill. Kr. Men ingen af disse Beløb er jo saa store, at de i Virkeligheden kan øve nogen som helst Indflydelse paa vor økonomiske Stilling. Og for øvrigt maa man ikke glemme, at i de Aar, som kommer — og ingen er i Stand til at se, hvorledes de vil forme sig i økonomisk Henseende —, har Rigsdagen det til enhver Tid i sin Haand, om Arbejdet skal fremskyndes, den er til enhver Tid Herre over de Bevillinger, der skal gives, idet de skal opføres paa de aarlige Finanslove.“

Jeg siger til det ærede Medlem: Det er nøjagtig den Argumentation, som i Dag anvendes overfor det ærede Medlem. Det ærede Medlem maa have en meget daarlig Hukommelse, naar han ikke kan huske det; det var netop den rigtige Tanke, han i 1924 var inde paa. Selv om vi i Dag vedtager Forslaget, betyder det jo slet ikke det, som det ærede Medlem giver Udtryk for fra denne Talerstol, at det er 40 Mill. Kr., der skal kastes ud i Grams i onde Tider, hvor Folk

drives fra Hus og Hjem, i onde Tider, hvor Arbejdsløshedsskaren bliver større og større; hvad har det med dette Spørgsmaal at gøre?

Men siden det ærede Medlem i denne Forbindelse omtaler Arbejdsløhedsspørgsmaalet, vil jeg gerne citere, hvad det ærede Medlem Hr. Tange udtalte herom i 1924, Udtalelsen staar Sp. 4432. Det ærede Medlem udtalte:

Jeg tror ikke „vi skal underkende Betydningen af, at der her bliver Arbejde for mange ledige Hænder, saa sandt som det jo alligevel til enhver Tid er bedre at give Arbejde end at give Arbejdsløhedsunderstøttelse, naar blot det Arbejde, der udføres, fremmer produktive Formaal, og dette mener jeg i høj Grad kan siges om det heromhandlede Foretagende.“

Det ærede Medlem udtaler altsaa dèr, at han mener ikke, det skal underkendes, at der skaffes Arbejde. Det har det ærede Medlem Hr. Tange glemt, da han for et Øjeblik siden talte; da sagde det ærede Medlem: Hvad betyder dette med Hensyn til at skaffe Arbejde?

Endnu vil jeg gerne med Hensyn til det ærede Medlems Bedømmelse anføre et Citat, det staar Sp. 4431. Det ærede Medlem siger:

„Det er selvfølgelig rigtigt, at de Tider, der kommer, kan blive svære nok for os at komme igennem, ja, det er end ogsaa muligt — meget tyder jo derpaa —, at Staten maaske maa gaa til at fremtvinge den Sparsommelighed, som er nødvendig for Nationen for at faa Orden i Valutaen. Men selv om Tiderne bliver vanskelige, og selv om det kan blive nødvendigt at fremtvinge en saadan Sparsommelighed, tror jeg, vi har godt af samtidig at huske paa, at til syvende og sidst kan en Nation alligevel ikke leve af Sparsommelighed, der maa ved Siden af Sparsommeligheden være Fremdrift, der maa være Villie til at frembringe det mest mulige, og der maa ogsaa være Villie til at tage de Opgaver op, som vil være af Betydning for den Fremtid, som maa komme trods alt.“

Hvis det ærede Medlem Hr. Tange, inden han gik op paa denne Talerstol, havde gjort sig den Ulejlighed at sætte sig hen og repetere sin egen Tale fra 1924, tror jeg, at adskillige af de, jeg tør sige, daarlige Argumenter, han kom med, ikke var fremkommet, thi jeg tror, det er længe siden, vi i den danske Rigsdag har oplevet, at noget Medlem i den Grad har slaaet sig selv paa Munden som det ærede Medlem Hr. Tange.